

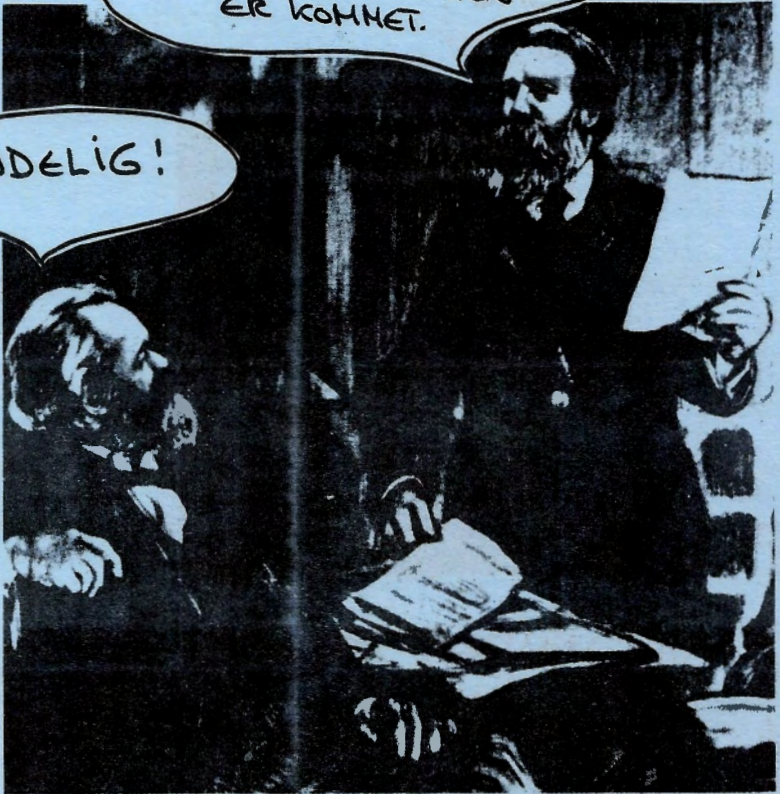
2/83?

når-88?

Fjerde mai

DET ER FRA OKTOBER.
DE SKRIVER AT FØRSTE
BIND AV KAPITALEN
ER KOMMET.

ENDELIG!

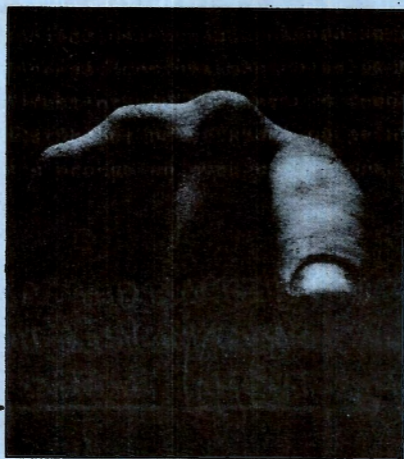

OG ELLERS :

LNL, ØKONOMISME, FREDSPOLITIKK,
SOMMERLEIR M.M.

INNHOLD:

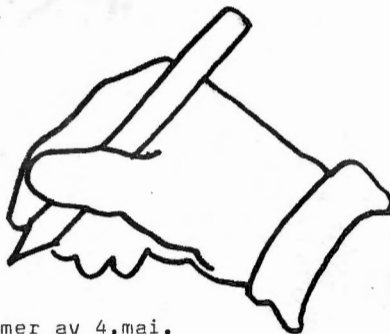
REDAKTØRENS HJØRNE	s. 3
VIKTIG MELDING	s. 4
LANDSLEIR	s. 5
KAPITALEN	s. 7
DEBATT: STUDENTORGANISERING	s. 13
ØKONOMISME	s. 21
FREDSPOLITIKK	s. 26

VI MINNER OM AT DET
IKKE BARE ER TILLATT,
DET ER FAKTISK NESTEN
PÅBUDD. Å SKRIVE INNLEGG!

SÅ SKRIV DA!!!

REDAKTØRENS HJØRNE

Her kommer omsider et nytt nummer av 4.mai.

Deadline for dette nummer var muligens noe knapp for enkelte, men det skyldtes tidligere erfaringer med at alle innlegg pleier å komme uka etter deadline. Denne gangen ble det desverre svært vanskelig å få inn innlegg i det hele tatt. Men vi prøver igjen!

Det foregår mange viktige diskusjoner i ml-bevegelsen for tida. Jeg tenker på sosialismedebatten, fred- og forsvarspolitik, tre verdenteorien, Sovjetøkonomi og studentorganisering. Det er viktig at vi får opp debatten i sin fulle bredde i hele organisasjonen.

Hvorfor ikke sørge for at motsigelser eller interessante problemstillinger fra lagsmøtene ender opp i innlegg til 4.mai. (Hvor ble det forresten av debattinnleggene om demokratiet under sosialismen - statsv./sos.øklaget i Oslo?)

Sommerleirforberedelsene og kapitalstudiene vil sikkert bringe mye interessante spørsmål som bør tas opp til debatt i dette forum.

Redaktøren venter i spaning!

DEADLINE NESTE NUMMER:
20. APRIL

VIKTIG MELDING!!!

SJEFEN FÅR
KONTORTID
ONSDAGER
MELLOM
10 & 14 ...

NKS ledelsen har besluttet å ta demokratiet på alvor. Vi har tenkt å bli tilgjengelig for medlemmene! Dette betyr at hvis dere har ting dere lurar på eller hyggelige historier å fortelle kan disse formidles pr. telefon til sjef og nestsjef på tirsdager og onsdager. Fortrinnsvis mellom 10 og 14. Hvis klassekampen skulle kreve at vi må befinne oss på andre steder på nevnte tidspunkt vil de hyggelige stemmene på Rød Ungdom-kontoret sikkert ta imot en beskjed.

... HENS
NESTSJEFEN
BLIR Å TREFFE PÅ
TIRSDAGER.

VIKTIG MELDING!!!

NKS LANDSLEIR!

- 5 -

Sentralstyret i NKS har gått inn for at vi skal ha landsleir i år. Begrunnelsene våre for landsleir er mange og gode: Leiren i fjor, hvor det var en del deltakere fra forskjellige kanter av landet, og landsmøtet som samla folk fra mange forskjellige NKS-lag, skoleslag, universitet osv. hadde stor politisk betydning både for NKS som helhet og den enkelte deltaker mht. å skape entusiasme for politikken og den daglige jobbinga. Dersom vi virkelig klarer å samle store deler av NKS til en felles leir, ei uke med politikk, kultur (som vi lager sjøl!), leiravis, sosiale nattetimer og mye mer, vil det fungere politisk samlende på forbundet. Og det vil styrke hver og en av oss ved at får diskutere politik med andre og "nye tryner".

Å arrangere landsleir er et stort løft for NKS, særlig for NKS/AU som har hovedansvaret for leiren. Vi har allerede satt av tid og krefter til å jobbe både med den tekniske og den politiske delen av leiren. Jeg er overbevist om at denne delen av forberedelsene er i forsvarlig trygge hender. Den andre delen av en vellykka leir, nemlig deltakelsen er ikke sikra. Og da har jeg kommet til poenget med dette skrivet: Å mobilisere dere til å dra på NKS landsleir 1983 (i hvert fall det første mobiliseringsframstøtet, det kommer mer).

Først noen faktiske opplysninger om leiren: Stedet er Solbakken folke-

høyskole på Skarnes, sirka en og en halv times kjøring fra Oslo. Dette utmerka leirstedet ble oppdaga i fjor, vi sikra oss umiddelbart stedet for tidspunktet 7.-14. august i år, som altså er tidspunktet for årets leir. Det er mulig vi får en forskyvning på en dag ved begynnelsen og/eller slutten, nøyaktig tidspunkt kommer i den eksterne propagandaen som er klar om et par uker, og som skal leses og spres av alle NKS-medlemmer.

HOVEDTEMA:

Leiren skal ha et hovedtema: krisa i kapitalismen, som vil ta opp den økonomiske krisa her i landet og internasjonalt (vi kan ikke se krisa i Norge isolert fra resten av verden). Innledninga vil ta for seg en del fakta, hvordan krisa ytrer seg, hvilke økonomiske og politiske utslag den gir, men innledninga vil legge minst like stor vekt på å vise hvilke økonomiske lov-messigheter som fører til krise. Eller sagt på en annen måte: Marxisme anvendt på dagens virkelighet. Vi håper at temaet vil gi oss mulighet til å gi kjøtt kjøtt og blod til de begrepene vi skal tilegne oss gjennom kapitelenstudiene og øke lysten til videre studier av marxismen.

SEMINARER:

I tillegg vil det bli holdt en del seminarer, i tilknytning til hovedtema

et seminar om grunnbegreper i den politiske økonomien og seminar for "de mer avanserte" innenfor samme emne. Vi jobber med å få til seminar om kvinnepolitikk, fred/forsvar, lærerrolla, et seminar om Stalin med to innledninger og muligens flere seminarer. Seminarene er tilbud, mange seminar betyr ikke fullstappa program fra morgen til kveld.

For at vi skal være i stand til å

SOSIALE
NATTETIMER
OG
MYE MER...

Planlegge og forberede leiren godt nok, dette gjelder ikke minst de tekniske forberedelsene, må folk være tidlig ute med påmeldingene. Dette er også av eller største betydning for at vi kan sette opp leirbudsjett, dvs. legge en forsvarlig økonomisk plan, slik at ikke NKS må betale et eventuelt under-skudd. Frist for påmelding vil bli offentliggjort eksternt, men send inn påmelding snarest mulig (påmeldings-slipp og adresse kommer eksternt).

Leiren vil koste cirka kr. 600. inkludert all mat. Muligheten for reiseutjevning til dere som må reise langt vil bli vurdert, men forutsetningen for at vi skal kunne foreta en

slik vurdering i det hele tatt er at vi på et tidlig tidspunkt får oversikt over deltakerantallet.

Til foreldre: Leirstedet er godt egna til å ta med barn, det er bare inneplasser og godt med varmt vann. Vi vil ta skikkelig grep om å få til en fungerende barnehage og vurderer å ansette (evt. gratis opphold) til en erfaren barnehageonkel/tante som kan ha ansvar for et skikkelig opplegg til ungene. Og vi presiserer igjen: meld dere på så snart dere har bestemt dere, da blir det lettere for oss å planlegge.

Forberedelsesmateriale til leirens hovedtema vil bli sendt til alle leirdeltake i løpet av sommeren (husk å gi oss fullstendig adresse hvis du vil ha tilsendt dette). I løpet av andre halvdel av mars blir det sendt ut eksternt propaganda som bla annet vil innholde en del opplysninger som mangler i dette skrivet. Vi vil forhåpentligvis få inn en stoff om leiren i Klassekampen utover våren, så følg med!

LEIRTRID

LEIRDeltaker
M / BRIGG

DIREKTIV OM SOMMERLEIR:

Alle lag skal diskutere spørsmålet om å dra på NKS landsleir i år. Diskusjonene skal være gjennomført innen 1.mai. Påmelding og påmeldingsavgift kr.150 skal sendes til NKS sentralt med en gang det er klart at

du skal på leir.

Målsetting for antall leirdeltakere fra laget (evt. distriktet) og uavhengige skal være klart innen neste reiserunde. og overrekkes sentralen via lagets/distrikts kontaktperson.

NÅ ER DEN
KOMMET!

Svein 83

Nå er den kommet!

Nå er 1.bok del 1 av Kapitalen kommet ut på Oktober.

Itillegg har AKP (ml) s studieutvalg gitt ut ei veiledningsbok til 1. bok av Kapitalen. Alle NKS-medlemmer oppfordres herved på det sterkeste å anskaffe seg begge disse bøkene så snart som mulig.

Når det gjelder veiledningsboka, som jeg anbefaler at du leser før du går løs på Kapitalen, har denne som målsetting å unngå ei rein mekanisk tilegnelse av stoffet i Kapitalen. Boka prøver å gå nærmere inn på: " hvilke teoretisk forutsetninger Marx bygger på og hva han egentlig vil si."

Itillegg til at denne veiledningsboka tar for seg grunnleggende begreper og sammenhenger i Kapitalen, oppfatter jeg den også som et slags "oppgjør" med ml-bevegelsens tidligere metoder for studier av den politiske økonomien.

Jeg skal her prøve å forklare hvordan:

Hovedkritikken til veiledningsboka mot de tidligere utgitte studie bøker fr AKP, er den manglende forståelsen for det historiske aspektet i den politiske økonomien. Sitat hentet fra veiledningsboka (s.73): " Det som dessverre preger behandlinga av politisk økonomi i AKPs studie bøker er en manglende forståelse for den politiske økonomien som historisk vitenskap. Derfor er det påfallende mange likhetstrekk mellom AKP-studiebøkene og den klassiske borgelige økonomien. Dette kommer særlig godt fram i behandlinga av verdiåpørsålet."

Marx sin hovedkritikk mot de borgelige økonomene er at deres analyse av økonomien er historieløs. De borgelige økonomene behandler økonomien som noe statisk, noe som alltid har vært og som alltid vil eksistere. Marx derimot analyserer økonomien på en dynamisk måte; hvordan økonomien stadig er i utvikling. Han utforsker den kapitalitiske produksjonsmåten som en historisk organisme som vokser fram og går gjennom ulike stadier av utviklingen, for så gjennom denne utviklinga sjøl skape de materielle forutsetningene for sin egen uungåelige undergang. (Akkurat

dette er det lagt stor vekt på innledningsvis i veiledningsboka, og det viktig å lese dette grundig for å forstå hva ~~en~~ menes.)

Den statiske analysemetoden som de borgelige økonomene bruker, gjør at problemene i økonomien blir sett på som ytre årsaker (f.eks. statens inngripen i det frie marked), mens marx gjennom sin historisk-logiske analysemetode beskriver de samme problemene som resultat av en objektiv motsigelse som ligger "djupere" enn de synlige problemene på markedet (eks. salgsproblemer, konjunkturer osv.) Og denne objektive motsigelsen springer ut av varens dobbeltkarakter.

Det går et spøkelse gjennom Willochs kontor.

Vi har tidligere definert verdi scm: den samfunnsmessige nødvendige arbeidstid som er nedlagt i varen. Dette er en helt riktig definisjon, men i seg sjøl sier den oss lite. Det helt vesentlige med denne definisjonen er imidlertid aspektet ved varens dobbeltkarakter, dvs. den delen av arbeidet

som skaper bruksverdi (konkret arbeid) og den delen av arbeidet som skaper verdi (abstrakt arbeid). Og det er her særst viktig å forstå at dette er funksjoner av ett og samme arbeid, der det konkrete arbeidet utgjør arbeidsprossessen, mens det abstrakte arbeidet utgjør den verdiskapene sida ved vareproduksjonen. Samtidig er den konkrete sida uttrykk for den historieløse sida (evige, naturlige) ved arbeidet, dvs. den sida som vil eksistere under alle samfunnsforhold. Det abstrakte arbeidet derimot, er et uttrykk for prod.forholda (dvs. det kapitalistiske prod.forholdet) og dette er historisk bestemt. Dette betyr at i produksjonen av en stol f.eks., er det :

- A. nedlagt konkret arbeid (selve arbeidsprossessen)
- B. nedlagt abstrakt arbeid, dvs verdiskapende arbeid (arbeid med mål kun å skape verdi (profitt), likegyldig hvilket)

Dette at arbeidet har en dobbeltkarakter, der den ene sida er evig, naturlig bestemt og den andre sida historisk bestemt av prod.forholda, gjør at Marx helt logisk kan hevde at alle økonomiske fenomen (som oppstår gjennom arbeid) har to lignende aspekter: et stofflig og et samfunnsmessig.

Noen figurer for å illustrere dette:

Øk. fenomen	
Stofflig	Samf. messig
EVIG, NATURLIG	betinget av Prod. forholda

UNDER ALLE
SAMFUNNSTYPER
KAN VI ANALYSERE
DE ØK. FENOMEN
PÅ DENNE MÅTEN

KAPITALISME

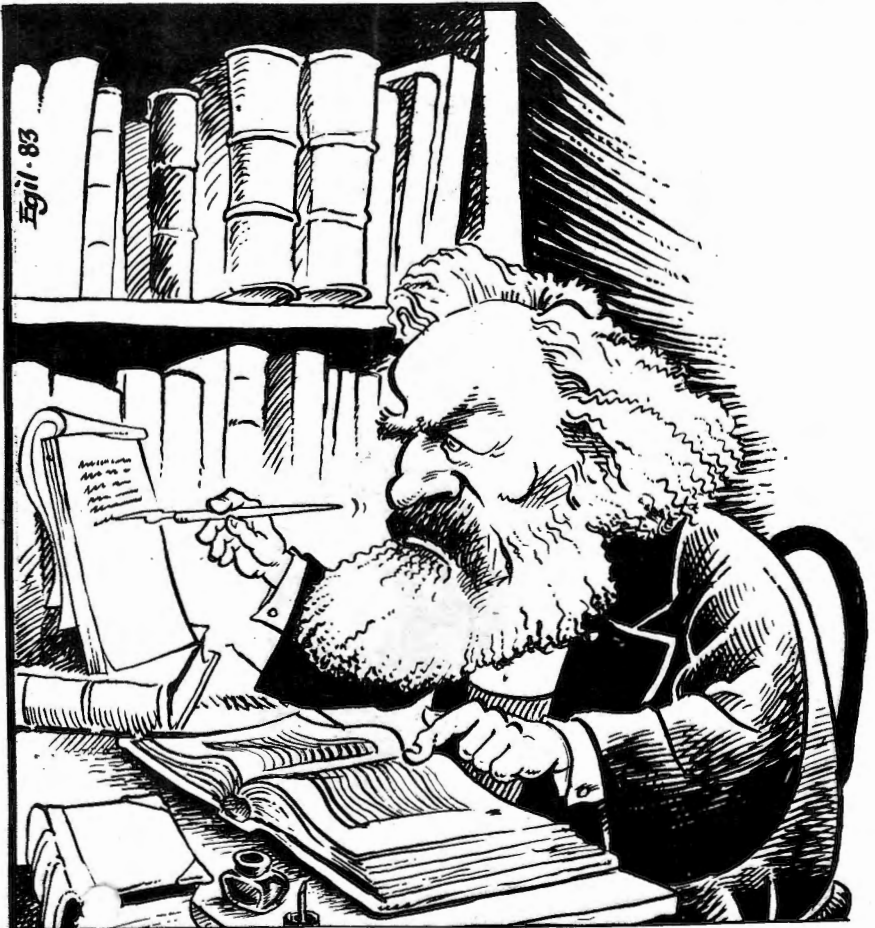
Vare	
Bruksverdi	Verdi
KONKRET ARBEID Arbeidsprosess	ABSTRAKT ARBEID Verdiskap. prossessen

SOSIALISME

Vare	
Bruksverdi	PLAN
Arbeidsprosess	

Hovedforsjellen mellom disse to typene samfunn^{er} på den samfunnsmessige sida (logisk nok). Vi kan altså ikk^e ved å se på en stol, se hvilket samfunnssystem den er produsert under, til det trenger vi å analysere de produksjonsforholda den er produsert under.

Poenget med å analysere arbeidets dobbeltkarakter, er imidlertid at Marx på denne måten påviser (også logisk) at det i selve vareproduksjonen under kapitalismen er nedlagt to sider som objektivt og uungåelig (gjennom sin vekselvirkning med hverandre), utgjør grunnlaget for den motsigelsesfylte måten den kapitalistiske produksjonen utvikler seg på, som er grunnlaget for kriser som er grunnlaget for at hele den kapitalistiske produksjonsmåten til slutt må gå under.

Jeg skal kort prøve å skissere hva som menes:

Under kapitalismen vil det eksistere et overordna mål: maksimalprofitt. Som vi tidligere har vist (gjennom merverdi-teorien) er det ~~kun~~ menneskelig arbeid som skaper merverdi (profitt). For å oppfylle målet sitt må kapitalistene stadig konkurrere om ressursene og markedene. I denne konkurransen vil produktiviteten måtte økes (bl.a. for å red. kostn.), noe som betyr redusert arbeidstid. Samtidig med at arbeidstiden reduseres, reduseres også andelen av det levende verdiskapene arbeidet. Dette vil for kapitalismen være en objektiv ufor- enlig motsetning.

Kapitalisten kan altså ikke på den ene sida effektivisere produksjonen av bruksverdier uten at vekselvirkningene og det to-sidige aspektet ved arbeidet vil påvirke "prod- uksjonen" av verdier i motsatt retning.

Dette er helt sentalt for å forstå Marx sine analyser av kapitalismens uungåelige krise.

Jeg har her meget kort forsøkt å forklare noe av det mest grunnleggende i den politiske økonomien. Dessverre er det en del andre viktige spørsmål jeg ikke har berørt, som f.eks. hvordan verdi dannes. Men dette skal jeg prøve å rette på i neste nr.

Forøvrig oppfordrer jeg folk til å komme med spørsmål, problemstillinger etc.. Det er gjennom diskusjon vi lærer!

Ansv. for Kapitalen-
studiene

Debatt

STUDENTORGANISERING?

Det foregår for tida en viktig debatt om studentorganisering innafor de fleste interesseorganisasjonene.

Jeg viser til artikler på studentsida om velferdsorganiseringa under de regionale høgstulestyrene og om organisasjonsstrukturen i NSU. Jeg har skrevet en artikkel om studentorganisering som er trykt i "Oppbrudd" utgitt av Oslo MKS og spredd rundt om i landet. Dette er en viktig debatt for progressive studenter og jeg vil oppfordre medlemmene til å sette seg inn i disse spørsmålene og delta i debatten.

I forrige nummer av 4. mai ble det trykt to innlegg om kollektiv organisering i LML. Vi trykker her et nytt innlegg i denne debatten. Dette tar opp mange sentrale spørsmål i debatten om studentorganisering. Jeg vil derfor oppfordre folk til å lese dette innlegget sjøl om de ikke går på lærerskolen eller ikke er spesielt opptatt av kollektiv organisering!

T.M.

Kollektiv organisering i LNL?

(Svar til Christian, Eik)

Det er motsigelser innen NKS i synet på kollektivt eller individuelt medlemskap i LNL. Landsmøtet vårt tok ikke stilling til det, men vi må se å få ei enhetlig linje på dette til landsmøtet i LNL.

Jeg synes det er friskt av Eik å gå ut med motsigelsene sine i ei sak der NKS, ihvertfall tilsynelatende, har vært prega av konsolidert enhet. Jeg skal prøve å få fram hvorfor jeg mener Eik tar feil i dette spørsmålet, sånn at diskusjonen kommer litt lengre før vi møtes til LM-forberedelser.

Eiks beskrivelse av den "ytre virkeligheten" er jeg i hovedsak enig i. Jeg er også enig i at lærerstudentenestår for dårlig rusta til å møte denne virkeligheten, at LNL som organisasjon må styrkes, at det er en oppgave for oss å reise felles kamp mot staten og inngå taktiske allianser med lærere og administrasjon. Men her slutter også enigheten fra min side.

Organiseringa av lærerstudentene er et politisk problem, og feilen Eik gjør er at de ser en rein organisatorisk løsning på et politisk problem. Dermed blir det Eik, og ikke oss medlems-skolemotstandere, som står for den "idealistiske oppfatninga". Dette skal jeg prøve å begrunne.

Hva er hovedproblema i lærerstudentenes kamp mot staten?

Det er to hovedårsaker til at lærerstudentene og LNL ikke makter å reise kamp mot statens utdanningspolitikk, som gir oss tyngde nok til til å få gjennomslag for krava våre.

For det første er organisasjonsbevisstheten blant lærerstudentene for lav. Folk ser generelt ikke nødvendigheten av å organisere seg. Dette er et generelt trekk i samfunnsutviklinga de siste åra, som ikke er spesielt for lærerstudenter. Allmenn apolitisering og tendens til private løsninger er sider av dette. Allikevel er de fleste sterkt imot nedskjæringene, rasjonaliseringene og angrepa på innholdet i utdanninga. Men ut

fra denne misnøyen, møter vi svære vanskligheter i arbeidet for å organisere studentene i kamp mot staten. De fleste av disse vanskelighetene er skapt nettopp gjennom den statlige utdanningspolitikken de siste tiåret, og har delvis ført til en vinge-klipping av studentene som "revolusjonens stormsvale".

Det viktigste av dette er:

- Forverring av studentenes økonomiske og sosiale kår, som har tvinga studentene til deltidsarbeid og mindre mulighet for politisk organisering ved høyskolene.
- Opprettelse av departementsoppnevnte organer (studentråd, høyskoleråd etc.), som har ført til at studenteneansvarliggjøres for utviklinga av utdanninga si. Disse interne styringsorgana binder også i høy grad den aktiviteten som fins.
- Økning i gjennomsnittsalderen blant lærerstudentene, p.g.a. endra opptaksregler. Dette har ført til at en større del er etablert, har familie og forpliktelser som binder dem til et miljø utafor skolen. Dette gjør studentene mindre mobiliserbare.
- Stramt arbeidsmarked for lærere, spesielt i de store byene, har ført til større konsentrasjon om det reinte faglige i studietida, for å stille bedre rusta i konkurransen om jobber.
- Styrking av etter- og videreutdanningstilbudet ved lærerhøgskolene, på bekostning av grunnutdanninga, vil føre til at flere av studentene er 1/2- og 1-årsstudenter. Dette betyr mindre stabilitet i interesskampen.

Alt dette er faktorer som virker imot at den forbannelsen de fleste opplever idag, gir seg utslag i økt organisasjonsbevissthet og kampvilje hos lærerstudentene. Sann kan en si at studentkampen er inne i en vond sirkel; staten sin utdanningspolitikk har sider ved seg som beskytter seg sjøl. Dette mener jeg peker mot en viktig motsigelse i interessekampen: Studentene har blitt mer undertrykte, noe som burde legge objektivt grunnlag for at studentene reiser kamp mot staten, samtidig som denne økte undertrykkinga fører til at det blir vanskeligere å reise denne kampen.

For det andre er den politiske ledelsen i LNL for svak.

Ledelsen i LNL, som de 5 siste åra har vært dominert av sos.front, har prøvd å løse den motsigelsen jeg har beskrevet ovenfor på følgende måte:

De har gitt opp å prøve på å gjenreise kampviljen i studentmassen. (Hvis de noen gang har hatt det til hensikt, men det er

uvesentlig her.) De har opparbeida en klippefast tru på at en aktiv og kampvillig studentmasse ikke er nødvendig for å ivareta lærerstudentenes interesser. I stedet har praksisen vært utstrakt korridorpolitikk og forhandlinger med dep.-ledelsen, i den tru at bare man formulerer krava sine lurt og godt nok, vil byråkratene og politikerne i staten skjønne at de tar feil, og gi oss rett. I denne taktikken har det blitt et poeng for LNL-ledelsen at LNL organiserer for få, vi må ha et høyere og dermed mere representativt medlemstall å slå i bordet. I den grad aksjoner forekommer er det bare for å markere styrke, ikke noe kampmiddel for å tvinge gjennom krava våre. Lokale initiativ til aksjoner og kamp blir som regel fortrengt, trenert og ofte regelrett motarbeida fra ledelsens side.

På denne bakgrunnen går også sos.fronten inn for kollektivt medlemsskap i LNL, hva alle disse medlemmene gjør utenom å være medlemmer i organisasjonen blir underordna. Det primære blir å legitimere meningene og krava.

I dette ligger sjølsagt en undervurdering av motstanderen vår, Staten, som blir redusert til et knippe personer (Langslet, Presthus, Austad m.fl.), som enten er dumme eller slemme. Klassekarakteren til staten, som borgerskapets maktapparat, ligger fjernt for sos.fronterne.

Hva trengs for å reise kampen mot staten?

Ut fra dette er det lett, ihvertfall på papiret, å peke på hva som må gjøres for å gjenreise kampen mot statens forsøk på rasering av lærerutdanning og grunnskole.

For det første må vi fortsatt kjempe mot de sidene av utdanningspolitikken som hemmer organiseringa av lærerstudentene. Disse kan deles inn i to kategorier:

- De som har egenverdi som rettferdige krav for studenter, ved siden av å hemme interessekampen, f.eks. kravet om bedra økonomi og velferd.
- De som mere ensidig hemmer interessekampen (og oppslutninga om NKS), men som ikke i seg sjøl er urettferdige. (F.eks. er det vanskelig å fordømme at eldre folk får innpass i lærerutdanninga, eller at studentene er representert i styringsorgan.)

For det andre må vi gjennom denne kampen og gjennom kampen mot rasering av lærerutdanninga høyne organisasjonsbevisstheten og det politiske nivået hos folk. Folk får ikke en sånn bevisst-

het og kampvilje først og fremst ved gjennom at vi innprenter at de skal ha det. Det får de først gjennom å kjempe aktivt mot staten, ved å delta i kampen og ha innflytelse i utforminga av politikken. Etterhvert som bevisstheten og kampviljen øker, kan vi sette oss høyere politiske mål og høyne nivået i inter-essekampen. Men dette skjer ikke over natta.

Vi må få folk til å erfare sjøl at en byråkratisk samarbeidslinje ikke nytter, og at forutsetninga for å vinne små seire er en kampvillig studentmasse. Dette vil sjølsagt også styrke den strategiske målsettinga vår - å vinne folk for sosialismen. Vi må bli flinkere til å utnytte både tap og seire til dette: Nemlig å vise at det nytter å kjempe, men at resultata er sterkt begrensa innafor et kapitalistisk system.

For det tredje trengs det en utskifting av ledelsen i LNL. Ledelsen må bli breiere sammensatt, det trengs flere folk som står på ei kamp- og aksjonslinje, dvs. i føstre rekke NKS-ere og andre uorganiserte progressive. Vi må bort fra sos.frontens byråkratiske arbeidsstil og sekteriske fagkritikklinje, der bare krav som utvider rammene for kritikk av faget er verd å kjempe for. Dette krever kamp innad i fronten, en kamp som ikke må føre til splittelse, men få folk til å innse at det vår linje som tjener lærerstudentenes felles interesser. Dette arbeidet er uhyre tungt når vi veit at SV-erne i LNL er nesten fanatiske og bruker hele organisasjonsapparatet for å holde oss utafor.

Det er nødvendig at ei mobilisering av grunnplanet blir fulgt opp av innflytelse sentralt. Ellers blir den kampen og det initiativet som reises rundt på høgskolene ikke koordinert og fulgt opp, og i verste fall bli motarbeida. Det har vi sett utallige eksempler på.

Eiks forslag.

Eik går inn for kollektiv innmelding i LNL. Spørsmålet må da bli: Fører kollektiv innmelding (i seg sjøl) umiddelbart til "større slagkraft"?

Nei. Kollektiv innmelding fører til flere medlemmer, noe som for meg ikke er synonymt med større slagkraft, fordi slagkraft må ha grunnlag i ei økt kampvilje og organisasjonsbevissthet på grunnplanet i LNL.

Da må spørsmålet bli: Kan kollektiv organisering føre til nettopp denne endringa blant lærerstudentene; Høyna bevissthetsnivå og grunnplansaktivitet?

Nei, ikke på lengre sikt. Jeg trur man på den enkelte skole, i den prosessen som ligger i omorganisering til medlemsskoler kan få en midlertidig gevinst i den diskusjonen som da vil oppstå om LNL og nødvendigheten av å ha en sterk interesseorganisasjon. Men når den kollektive innmeldinga er gjennomført, og forholda har stabilisert seg, ser jeg ikke noe ved den oragnisasjonsmodellen Eik har foreslått som kan gi noen varig effekt. Snarere tvert imot, som jeg skal komme inn på seinere.

Vil kollektiv innmelding føre til at vi får skifta ut den byråkratiske ledelsen i LNL, med en kampvillig, initiativrik og breidt sammensatt ledelse?

Nei, tvert imot, mener jeg. Sos.fronten i LNL går sjøl inn for kollektivt medlemsskap, og alt tyder på ei omorganisering vil styrke det grepet de har om LNL.

Med dette mener jeg det burde være klart at Eiks forslag ikke løser noen av de hovedproblema vi har i arbeidet for å reise kampen blant lærerstudentene.

Det er i analysa av "den indre virkeligheten" at Eik etter min mening tar feil. I beskrivelsen av den motstanden mot statens utdanningspolitikk som fins på lærerhøgskolene får jeg inntrykk av at aktiviteten og kampviljen er på topp rundt om på lærestedene, men at det eneste som mangler er en koordinering fra en sentral organisasjon. "Protestene mot staten rundt om på skolene mangler et hode", sier Eik. Jeg mener at det lærerstudentene trenger er et bedre hode, og framfor alt en mere aktiv og veltrimma kropp, for å bruke samme terminologien.

Jeg kjenner meg ikke igjen i beskrivelsen av den indre virkeligheten som Eik gir. Assen det er på Eik veit jeg ikke, men hvis aktiviteten er så høy som en får inntrykk av, mener jeg konsekvensen må være å prøve å kanalisere dette gjennom LNL og bygge opp et sterkt lokallag, istedet for studentråd med en slags formell tilknytning til LNL.

"Vi trenger en felles organisering raskt", skriver Eik. Dette mener jeg illustrerer godt den feilen Eik gjør, nemlig at de prøver å ta en snarvei til ei mobilisering av lærerstudentene, uten å ta hensyn til de forutsetningene som må være tilstede.

Det er dette jeg mener med å løse et politisk problem reint Organisatorisk, noe som fortjener bedre merkelappen "idealistisk" enn å analysere virkeligheten og innse at veien fram er kronglete og vanskelig.

Hvorfor ikke?

Jeg har grunnlagt hvorfor jeg mener kollektiv innmelding ikke løser hovedproblema ved lærerstudentenes interessenkamp. Men derfor trenger man vel ikke gå imot det, hvis andre mener det er en vei å gå?

For det første: Jeg er ikke prinsippielt og absolutt imot kollektiv organisering i LNL. Under visse forutsetninger kan dette være en naturlig ordning, nemlig hvis viljen til kamp mot statens utdanningspolitikk er der og hvis denne kampen er leda av en aksjonsretta ledelse. Disse forutsetningene eksisterer ikke idag, mener jeg, derfor er jeg mot nå.

For det andre; Jeg er klar over at kollektiv organisering løser endel praktiske og organisatoriske problemer i LNL. Hvis man boikotter studentråd og høyskoleråd og anerkjenner LNL som uavhengig og legitimt talerør for lærerstudentenes felles interesser, kommer man til livs problemet med dobbeltorganisering. Videre vil det bety en styrking av LNLs økonomi, og man slipper å bruke tid og krefter hvert år på å verve medlemmer. Alt dette er positive ting vi må ta med i vurderinga.

Men poenget er at jeg mener at kollektivt medlemsskap i LNL vil forsterke de problema jeg har nevnt, snarere enn å løse dem.

- Den byråkratiske og samarbeidssugne LNL-ledelsen vil bli enda mer byråkratisk og samarbeidssugen, fordi et høyt medlemstall uten slagkraft nettopp inviterer til en sånn stil.
- Når lokallaga verver medlemmer er det nødvendig ihvertfall å gi folk et inntrykk av at de trengs og at de får innflytelse, noe LNL-ledelsen egentlig mener er underordna. Når studentene

automatisk blir medlemmer, slipper LNL-ledelsen å bli minna på dette litt pinlige forholdet, noe som til nå faktisk har hatt den effekten at de har sett det som nødvendig å skjule til medlemmene. Det vil de ikke behøve lenger.

- Sammenlikninga med medlemskap i statskirka, som Ingrid trakk fram i nr. 1 er god. Når man melder seg inn i LNL er det uttrykk for at man mener organisering er nødvendig. Når man melder seg ut er det uttrykk for det motsatte. Det bevisste valget og handlinga må knyttes til den positive og progressive holdninga, ikke omvendt.
- Sammenlikninga med NSU er slående, sjøl om andre forhold også virker inn. NSU er et skoleeksempel på en type interesseorganisasjon NAS-ere ikke ønsker, og noe av grunnen til det er at studentene ved universitetene aldri har meldt seg inn i NSU, og i mange tilfeller ikke veit hva NSU er.

Konklusjonen må bli at jeg ikke bare tviler at kollektiv organisering løser hovedproblema i lærerstudentenes interessekamp, men også trur at denne løsninga vil forsterke disse problema sånn forholda engang er.

Rune

← LANDSMØTE!
DEN BYRÅKRATISKE
& SAMARBEIDSSUGNE
LNL-LEDELSEN...
BLIR DE ENDA VERRE
MED KOLLEKTIVT
MEDLEMSKAP?

ØKONOM- ISME

Vi har tidligere hatt innlegg om økonomisme i 4.mai. Men dette problemet vil den kommunistiske bevegelsen måtte leve med så lenge kapitalismen eksisterer så vi ser ingen grunn til å slippe temaet sånn uten videre.

I en periode der vi prioriterer organisasjonsbygginga høyt og presiserer at den eksterne aktiviteten må rettes inn på hva som direkte styrker NKS blir økonomismedebatten viktig.

Vi har saksa et innlegg fra internavisa i Volda som vi her bringer videre.

(Vi tar sjølsagt avstand fra sludrete påstander om amatørisme hos ledelsen.....)

NED MED ØKONOMISMEN!

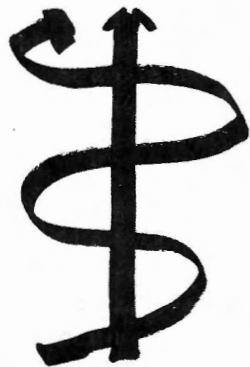
Kamerater!

Nå er det så lenge siden vi har hatt en skikkelig avviskskampanje med skikkelig alvorstungt kjøer med masse Mao-sitater, gransking av hjerte og nyrer, store sjølkritikker og det som ellers hører til! Derfor tenkte eg å starte showet og har valgt ut ØKONOMISMEN, det tenker eg vi skal kunne grave frem endel fnask rundt, he he

Spøk tilside: I gamle dager hadde vi endel store ideologiske kampanjer i m-l-bevegelsen. Det gode med disse var at vi lærte mye av de, og forandret på feil vi hadde. Det dårlige var at vi i korrigeringa gikk alt for langt og havna i grøfta på andre sida. Ny korrigering fulgte, med fast overbevisning ble kursen snudd 180 grader mot ny grøft. Anarkistene laget en god vits om oss i tilknytning til tegninga ved siden av.

Den kurvede lina var AKPspolitikk, spørsmålet var hva den rette streken var? Svar; Høyre- og venstreavvik.

Det er på tide å ta vare på det gode i de politisk/ideologiske kampanjene, uten å overdrive og kaste vrak på de positive erfaringene våre. Eg vil no derfor slå et slag for større vaksomhet ovenfor økonomismen.

ER DETTE ET STORT PROBLEM?

Hos oss, er svaret nei. Vårt største problem er ikkje av „politisk“ art, men heller den store utflyttingen og den lave skoleringsnivået. Men av de politiske og ideologiske feilene våre tipper eg at her har vi den verste. Og- det foregår i praksis en slags passiv skolering i økonomisme, så dette kan bli et stort problem. For bevegelsen som helhet er dette ettypisk problem som stadig dukker opp.

HVA ER SÅ DENNE FORBANNED ØKONOMISMEN????

En kort og grei nok definisjon på økonomisme er at da driver en bare økonomisk kamp. For oss studenter vil det bety at vi bare driver interresseskamp, og spesielt at vi ikkje driverpropaganda for kommunistene og sosialismen og enda mer spesielt at vi ikkje knytter akkurat den interresseskampen vi

driver med ~~og~~ til propagandaen og viser at akkurat den saken peker mot sosialismen. Litt skjematisk sagt, men det ~~k~~ holder vel. At økonomismen er skadelig, er lett å skjønne. Det finst nemlig ikkje den forbedringen vi kan oppnå eller den seieren vi kan vinne som ikkje borgerskapet har tusen måter å ta igjen på. Vi kan streike oss til høyere stipender så mye vi vil, staten øker bare prisene så er det hele utjevnet igjen. Vårt mål er jo ikkje høyere stipend, men sosialismen. Når vi bruker så mye tid på interessekamp, er det jo først og fremst for å bruke dette til å vise folk at sosialismen er den eneste løsning. Vaktomt Vakk mot økonomisme

Alt arbeidet vi driver er egentlig nytteløst hvis vi ikkje knytter det til kampen for sosialismen.

HVA ER ÅRSAKENE TIL ØKONOMISMEN?

Her kan det skrives bøker. Kort skal eg. bare peke på at der finnes et klart grunnlag i samfunnet for at økonomismen skal oppstå. En ting er den tilsynelatende rettferdige ordningen med at en selger sin arbeidskraft og en kjøper den, på et likeverdig grunnlag. Eller den tilsynelatende demokratiske ordningen med at alle har stemmerett (riktignok bare så lenge det ikkje blir mange som stemmer på AKP) Alt dette tilsynelatende rettferdige som er så grunnfeste i propagandaen til borgerskapet gjør at folk spontant tror at alle problemer skal kunne løses innenfor systemet, dvs det er bare nødvendig å drive interressekamp, så oppnår vi det vi vil. Det finnes også et sosialt skikt som vi lett identifiserer oss med som aktivt preiker akkurat denne ideen, nemlig skiktet av oppkjøpte arbeiderledere,; toppene i LO, korrupte tillitsmenn rundt om med topplønner og adgang til sjefens hytte osv.

Men la oss også knytte dette med årsaker litt til oss sjøl og NKS. Eg ser tre viktige årsakssammenhanger:

-Økonomismen som uttrykk for feil ideologi: Å drive interressekamp er jo litt akseptert, mange som driver med det. Men å drive å prate om kommunisme, AKP, væpna revolusjon og greier, det kan være både flaut, teit, & ubehagelig. Dessuten vil det støte folk fra oss! Og det er da viktig å drive med interressekamp og, eller??

-Økonomismen som uttruk for uerfarehet. En rekke folk har rett og slett ikkje vært med og diskutert dette før, og da høres det jo unektelig fornuftig ut å unngå å skremme folk fra oss med revolusjon, eller i alle fall vente litt med revolusjonen til vi er ferdig med denne husleigestreiken osv. Dessute. det er faen ikkje så enkelt å knytte interressekampen

til en sosialisme vi ikkje veit korleis skal sjå ut!

-Økonomismen som uttrykk for amatørisme: (nytt frem medord, men det blir det siste) Dette er egentlig en blanding av de to foregående, men jeg tar det med fordi det er så karakteristisk for NKS sitt arbeid på alle andre felt også: ~~Øke~~ Amøtorisme i denne sammenheng betyr at vi ikkje ser sammenhengen mellom de ulike former for kamp vi driver, vi har et kort-siktig perspektiv på kampen: Vi driver en husleigestreik for å vinne den, ikkje for å få de og de til å skjønne at de må melde seg inn, mens de og de skal skjønne ~~ÅK~~ statens klassekarakter, mens atter andre skal forstå at det må kamp til; slik at vi til slutt kan bli sterke nok til å gjøre revolusjon. Vi har m.a.o. et amatørmessig forhold til politisk arbeid, et amatørmessig perspektiv på det. Og dette kan selvfølgelig sies om ethvert område vi arbeider på; hvis vi ikkje ser og arbeider ut i fra at korleis det og det arbeidet skal bli et steg mot revolusjonen, er vi amatører. Det er ikkje noko å skamme seg over, men vi bør prøve å komme oss vekk fra det. (Her er et område sentralt har mye feil på, så fikk eg slengt litt drit dit og!)

ØKONOMISME I VOLDA?!!?

Eg mener både og, men som sagt tror eg det vil utvikle seg og bli farlig fordi vi ikkje er årvakne mot det. Derfor ber eg alle medlemmer og alle utvalg ta seg tid til å diskutere økonomismen, og undersøke arbeidet. Vi bør undersøke på tre plan:

På lagsnivå: Vi må se hele laget som helhet: Er der et fornuftig forhold mellom de ulike delene av arbeidet? Er det masse interessekamp, kvinnekamp osv som overhodet ikkje blir knytta til verve-og sirkelarbeidet eller propaganda for sosialismen? Kanskje ikkje engang utnytta til å vise at Norge er et classesamfunn, eller at SV ikkje holder mål? Er der propagandaarbeid, t.d. KKSalg og Oktobersalg som ikkje blir brukt til å knytte folk til oss? Osv. Vi kan liste opp mange spørsmål, qv det er alle medlemmene sitt ansvar å finne svar, ikkje bare styrets.

På Utvalgsnivå: Her tror eg nøkkel leddet finnes: Drives arbeidet på hvert enkelt område ut i fra en bevisst plan om at dette skal brukes til å løse de og de motsigelsene hos den og den gruppen av studenter, slik at NKS kan få flere medlemmer og mer innflytelse? Er der et våkent øye for at andre følger opp de resultatene dere oppnår, t.d. om verveansvarlig har oversikt over korleis de og de utvikla seg nå under den og den kampen? Er man opptatt av at nå må propotvalget lage en løpeseddel om dette, og den må være slik og slik? Eller ~~er~~ er det sektor tenking ute og går: Nå gjør vi vårt, så får de andre lage løpesedel, og den kan se ut som den vil. Hvis det er slik det er, så skolerer vi opp nye medlemmer i sektortenkning og økonomisme.

På presonnivå: Det er klart at vi har en arbeidsfordeling, at alle ikkje k

kan både drive interressekamp, lage løpesedler og lede sirkel. Men har vi ikkje lett for å havne i den andre grøfta, at vi bare gjør en ting? F.eks. en som arbeider med husleigestreik, ikkje gjør anna enn å prate om dette, og i allefall ikkje er ute og diskuterer sosialisme med folk? Eg tror vi har lett for å bli prega av det vi driver med: Dette er mitt felt, dette kan eg, det andre ervanskelig, ubehagelig, ikkje mitt bord(og dessuten så gjør jo Alf det) Særleg gjelder dette de som driver med interressekamp, får tillitsverv og kommer litt i framgrunnen. Da blir det litt verre å ødelegge det hele med revolusjon og greier. Dette har eg konkret merket på meg sjøl.

AVSLUTNING: VÆR PÅ VAKT MOT ØKONOMISME; MEN UNNGÅ OVERSLAG!

Eg foreslår altså at alle utvalgene diskuterer dette. Det er mulig eg bommer helt, og at dette overhodet ikkje er et problem i Volda. Men siden vi alle sakl her i fra, vil det være nyttig likevel å vaksinere litt mot økonomisme, for det er et typisk problem overalt ellers. Dessuten kan det bidra til å få mer syn for kvifor vi driver med det og det arbeidet, og korleis vi må gjøre det for å oppnå det vi vil. Og kanskje også: at folk for syn for helheten ved NKS sitt arbeid, at det er denne som skal gi framgangen for NKS.

Men som sagt: Ikkje nokon ~~gammal~~ sjelegransking av godt gammelt merke no! Ingen rigide korrigeringsplaner! Folk skal gå fremover, og folk må absolutt ville gå fremover, men i eget tempo!

Skravlulf.

...ELLER IALLFALL
VENTE MED Å
PRATE OM
REVOLUSJON TIL
VI ER FERDIGE
MED DENNE
HUSLEISTREIKEN...

KVA ER VÅR FREDSPOLITIKK- ANTI-SOVJET-FRONT eller KAMP MOT BEGGE SUPERMAKTER ?

Landsmøtet gjorde eit vedtak om krigsfaren og freds/forsvarars-
politikk (4.mai 1/83 s.34).Eg meiner dette vedtaket er eit fram-
steg for oss, særleg fordi det klart slår fast ei anti-imperial-
istisk line mot den rådande pasifismen i "fredsrørsla".

Samstundes reiser vedtaket mange spørsmål som rører ved både den
teoretiske forståinga av desse spøkene og den praktiske politikken
me skal føra.Døme: Er fredsarbeid og anti-imperialisme eitt og det

same eller er kamp mot krigen ein "underordna del av den allmenne kampen mot super maktene" slik vedtaket seier? Er det råd å avverga ein verdskrig, og kva må isåfall til? Skal me stilla krav idag om "Norge ut av NATO"? Her det nok å diskutera - kom igjen! Desse tinga skal eg la ligga, og istoden konsentrera meg om spørsmålet i overskrifta.

AFGHANISTAN = EL SALVADOR ?

Vedtaket peikar ut Sovjet som den mest aggressive supermakta. Men når det skal streka opp hovudlinene for ein progressiv(?) kamp mot krigen, blir kamp mot Sovjet stilt på line med kamp mot USA: Om me samanliknar dette med partiprogrammet er forskjellen klar. Der heiter det (s.23): "Sovjets imperialistiske ekspansjon trugar alle land med åtak. Dersom han ikkje vert stegga, vil han utløyse ein tredje verdskrig som vil føre til forferdelege ulykker for menneska. I 1980 er det den mest brennande oppgåva for folka i verda å skape ein brei internasjonal front mot Sovjets ekspansjons- og krigspoliikk. Det har særleg mykje å seie at det blir utvikla omfattande internasjonal støtte til dei folka og landa som fører kamp for å forsvare seg mot sesialimperialismen! Sjøl om partiprogrammet og slår fast at ein framleis må føra kamp mot USA og andre imperialistar, står det heilt klart at det viktigaste nå, og det viktigaste for å hindra krig er kampen mot Sovjet."

... ER FRED SARBEID
OG ANTI-IMPERIALISME
EITT OG DET SAME...

Eg meiner partiet har rett. Dei siste åra har det vore vanleg at når fredsarbeid har blitt diskutert i interesseorganisasjonar, på allmøte, i studentsamfunn o.l., så har me halde fram at her må støtte til dei som sloss mot supermaktene idag, vera det viktigaste. Me har konkretisert dette (ofte i vedtaksforslag) til kampene i Afghanistan og el Salvador. Det kan vera at denne samanstillinga har vore taktisk rett. Men viss dette er uttrykk for vår analyse, slik LM-vedtaket kan tyda på, då er me ille ute å køyra.

Kampane i el Salvador og Afghanistan er begge rettferdige folkeopprør mot imperialismen, men i høve til krigsfaren spelar dei vidt forskjellige roller. I Afghanistan har Sovjet okkupert eit land som inntil før 20 år sidan spela ei relativt nøytral rolle mellom supermaktene. Dette er eit døme på at Sovjet er på frammarsj og det i eitt av dei strategisk mest sentrale områda i verda. I mellom-Amerika er USA på vikanende front. Nicaragua har "falt", i el Salvador er geriljaen på offensiven. Dette skjer i det som før få år sidan var USAs bakgård av superleiale regime. Det skjer nær USAs grenser og utan at det hittil har vere peltisk råd for Reagan å ty til effektive militære tiltak. Dette er eit døme på at USA er ei svekka supermakt, ei supermakt i alderdommen. Dersom me held fast på Lenins analyse om at årsaken til krig ligg i at framveksande imperialistmakter krev si del av kaka, så er det Sovjet som driv fram krigsfaren idag. Om me skal sless mot ein kommande krig så er støtte til Afghanistan mykje viktigare enn til el Salvador.

Questor Quezon

